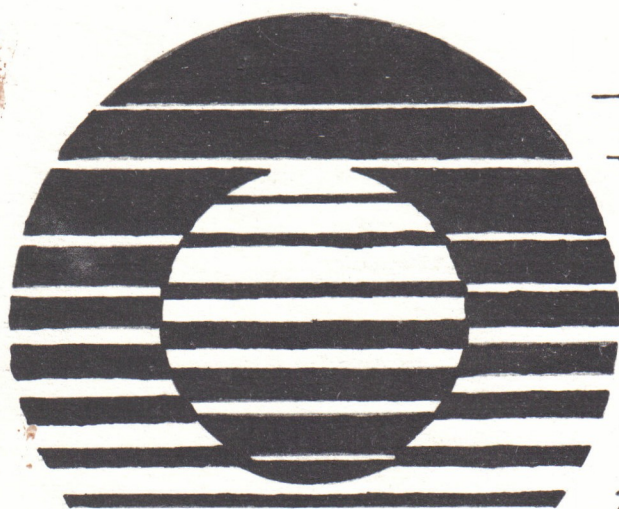

Makropulos

Sci-Fi
Klub

Lumpen
ODDM

O B S A H

Práce zaslané do 1. ročníku soutěže ŠULÉT

1.	Konopa: Šulét	2
2.	Igor Švestka (Otrokovice) Úhel pohledu	3
3.	Karel Brlík (Přerov) Kdo je pozemšťan	6
4.	Petr Suchomel (Šumperk) Co dělat, když šér nerad čeká	8
5.	Petr Suchomel Co zavinil diskobolos	9
6.	Libor Suchomel Obraz	10
7.	Martin Novák Zrcadlení	12
8.	Evžen Chrapek Bez názvu	14
9.	Jiří Matys (Česká Lípa) prodavač deštníků.	16
10.	Jan Holeček (Praha) Rebel	17
11.	Konopa Dr. Ondřej Neff v Šumperku	18

=====

S k o n ě i l Š U L Ě T

A Ě ž i j e Š U L Ě T !

=====

=====

Přesně řečeno skončil jeho první ročník. Nebo lépe ročník nultý. Počet zaslaných příspěvků totiž nedosáhl ani deseti. Ale upřímně! Čekali jsme víc? Možná ano. Na druhé straně díky aspoň za těch prvních pár =vlaštovek=. Nadále zůstáváme optimisty a věříme, že ročník další bude bohatší a lepší.

Uvědomili jsme si, že v konjunkturu různých cen jsme zřejmě neodhadli plně svoje možnosti, a že vyhlášením tří různých okruhů jsme se přece jenom přecenili. Pro příští rok již nepočítáme s vyhlášením výtvarné a fotografické části, zůstaneme i nadále pouze u literárního zaměření.

Jaké jsou vlastně vyhodnocené práce? Jaké jsou i ty další, které obsahuje toto číslo Makropula? Každopádně sympatické svojí odvahou, snahou pokusit se o NĚCO! Kolik lidí dnes nedělá nic, ubíjí svůj čas zbytečnostmi a sladkým nicneděláním. A hodnotit jejich literární úroveň přísnými měřítky? Proč? Jestliže existuje téměř čtyřista definic, co je to sci-fi literatura, pak kolik asi názorů by bylo na úroveň těchto literárních pokusů?

Přece jenom se nám některé líbily více, jiné méně. Tím posledním, kdo rozhodl o konečném pořadí, nebyl nikdo jiný, než znalec sci-fi literatury, spisovatel Ondřej Neff.

A ještě k Vám, kteří po přečtení řeknete: napsal bych to lépe a zajímavěji. Sedněte a napište. A v případě, že již publikujete, zkuste se podívat zpětně na svoje první literární začátky, buďte tolerantní a shovívaví. Získat onu vytouženou místenku na Pegasa je někdy zatraceně těžké. A tady protekce neplatí.

Konopa

=====

1. místo
kategorie IGOR ŠVESTKA Ú H E L P O H L E D U
do 18 let

=====

Existuje krásná věta, kterou příznivci sci-fi označují jako nejkratší povídku tohoto žánru. Ona věta zní: A Slunce pomalu zapadalo na východě. Leckdo po jejím přečtení jen nevěřičně zakrouť hlavou a s úsměvem čte dál, ale pro ty, kdo se nad onou větou alespoň trochu zamyslí, bych chtěl ukázat, že to co se nám zdá pouze jako sen, může být pro lidstvo budoucností obyčejnou realitou.

- Poslyš, řekl Michal, víš co se povídá o antiprostoru?

Hleděl na západ Slunce s lhostejným výrazem v obličeji. Daleko před ním, až za horizontem, se v moři odrážel sluneční kotouč. Nad opálovou hradbou oblaků, která se vytvořila nad sluncem, se na zelenavém nebi skvěla Venuše a napravo od ní se chladně třpytila umělá družice Kosmického vědeckého centra. Šachty zdviže vedoucí k centru nebylo odsud vidět, a tak se zdálo, jako by družice byla od Země zcela oddělena.

Kenn se usmál. Znal dobře svého přítele, a proto se nedal oklamat klidným výrazem jeho tváře. Věděl, že se za ním skrývá vzrušení.

- Ano.
- Naše oddělení na tom začalo taky pracovat.
- No a co?
- Myslím, že jsme dosáhli celkem zajímavých výsledků.

- A proč ne? Spousta vědců se o antiprostor začalo zajímat. Někteří získali i docela slušné poznatky, ale nakonec stejně všichni konstatovali nekonečně malou pravděpodobnost, že antiprostor existuje.

- To ano, souhlasil Michal, ale stejně je to něco fantastického.

- Víš co? - řekl Kenn, nechme toho a pojďme se raději projít do parku. Je to úplný balzám na nervy.

Málokdo z centra znal jméno architekta, který park vytvořil. Všichni sem chodili rádi načerpat nových sil. Právě zde, v klidném, tichém místě na Zemi, a ne v samotě meziplanetárního prostoru se zrodils spousta nápadů, které byly pýchou centra.

Michal a Kenn, dva dávní přátelé, šli mlčky vedle sebe. Mysleli každý na své. Mnoho let se jejich práce téměř nestýkala. Jednoho zajímal zrod a zánik hvězdných soustav, druhého vznik a zánik elementární hmoty, těch supermikročastic, pro něž jedna pozemská sekunda znamená věčnost.

- Tak co, odpočinul sis? - zeptal se Kann, když došli k velkému balvanu na konci pěšinky.

- 10^{-33} centimetru je kritická hodnota, - řekl náhle s vášnivým zaujetím Michal a Kenn litoval, že se o svém pokusu Michalovi vůbec zmiňoval. - Říkáš, že celá pokolení fyziků snila proniknout za tuto hranici. Teorie tvrdí, že na tak malých vzdálenostech se gravitace, kvanty i rychlost světla úplně mění. Hmota se hroutí, vesmír by se ti jevil jako zrcadlový obraz toho normálního. Všechno by bylo zrcadlově obráceno!

Michal plácl dlaní do balvanu a prudce se otočil ke Kennovi:

- Nikomu to nic neříká, ale proč by ani veliký vesmír nemohl vytvářet takové částice energie, které by mohly štěpit tenkou membránu časoprostoru. Mlčíš? Správně. Kvanty časoprostoru mohou být totiž právě dveřmi do antiprostoru. Tyto dveře je ale zakázáno otevírat.

- Proč?

- Protože nevíme, co by se mohlo stát. Představ si, že někdo z antiprostoru nechá vyhodit do povětří náš nejbližší vesmír.

- Zatím se ale nic takového nestalo.

- Víme co bylo včera, ale nemůžeme vědět, co bude zítra.

Kenn pokrčil rameny. Nechápal svého přítele. Objevila se možnost přijít na to, o co se lidé snažili celé věky, a teď, na prahu toho, co by mohlo být velkým objevem, se má Kenn zastavit? Když ne on, tak někdo jiný se pokusí otevřít ty zakázané dveře, překročit teoreticky nejnižší možnou hranici 10^{-33} cm. Riziko a nebezpečí přece lidi vždycky spíš přitahovalo. Copak se v historii mnohokrát nestalo, že člověk nejprve udělal nějaký krok a teprve potom se zabýval jeho důsledky? Třeba právě v této slepé odvaze tkví celá podstata vědeckého pokroku.

- Nemohu se přece vzdát pokusu jen kvůli nějakým mlhavým dohadům, - řekl Kenn.

- Ale vstup do antiprostoru by mohl mít nedozírné důsledky.

- To není dokázáno!

- Je dokázáno, že hmota se po překročení 10^{-33} zhroutí.

- I pravda se dá pochopit různě.

Pomalu se mlčky vydali na zpáteční cestu.

Druhý den vešel Michal do kabiny kosmického výtahu, kde už seděl jeho přítel.

- Dostal jsem povolení... - Michal se na chvíli odmlčel, ...abych se účastnil tvého pokusu.

Kenn se usmál, protože okamžitě pochopil. Michal prostě nechtěl vyslovit slovo kontrolovat. Každý účastník pokusu měl totiž právo kdykoli stisknout červené tlačítko, které pokus přeruší. Mlčeli. Pouzdro výtahu, podobající se raketě prvních dobyvatelů kosmu, letělo vzduchoprázdňem šachty, poháněno magnetickými impulzy. Tato

podivuhodná stavba, jednoduše nazývaná věž, sloužila původně jen ke spojení s Centrem. Později získala ještě celou řadu dalších funkcí

Michal byl zamyšlený. Mrzelo ho, že nedokázal svého přítele přesvědčit. Byl si skoro jist, že vpád do jiného prostoru nemůže zůstat bez následků pro náš prostor a čas. Přírodní zákony platí pro mikročástice jako pro galaxie. Otevřeme-li tyto zakázané dveře, porušíme rovnováhu v našem prostoru a čase.

Kenn se v mysli obíral něčím úplně jiným. Nesouhlasil se svým přítelem. Vždyť věda je věda, a pokus je pro ni to nejdůležitější, ne nějaké předtuchy, ať jsou jakkoli seriózní.

Padesát kilometrů nad Zemí věž končila, a objevila se síťarmatury, v níž se pohybovalo pouzdro výtahu. Bylo odsud dobře vidět celé kosmické Centrum, posazené na konci prudce ohnuté linie věže. Z masivní kulovité konstrukce uprostřed se paprskovitě rozbíhaly spojovací tunely na vnější obvod Centra, kde byl umístěn magnetický systém hlavního urychlovače.

- Stále ještě pochybuješ? - zeptal se Kenn, když povolilo zrychlení.

- Ano.

Potom na ně opět dolehlo přetížení, tentokrát z brzdění, a tak už zbytek cesty oba mlčeli. Ústřední pult urychlovače byl umístěn v malé místnosti, jejíž celou jednu stěnu zabírala matná obrazovka, před níž stálo v půlkruhu několik křesel s mnoha tlačítky na opěradlech. Pln vzrušení přecházel Kenn od příčky k příčce a přitom, jako by náhodou vrazil do křesla, v němž seděl Michal. Zasykl bolestí a nepozorovaně ho odpojil od celého řídicího systému.

- Tak a můžeme začít, - řekl a úsměvem a zmizel za vysokým opěradlem.

Nějakou dobu pracoval urychlovač nehlučně. Pak se najednou ozval vysoký svištivý zvuk, při němž Michal zneklidněl a preventivně položil ruku blíž k tlačítkům. Hvězdy na obrazovce se prudce roztančily a časté srážky mikročástic začaly připomínat rozsvěčující se a hasnoucí plamínky. Obrazovka se ale podivně prohloubila, okraje se rozevřely, rozpadly na části, jako by tomuto světu nově zrozených částic bylo těsně v tomto světě. Tak a to by mohlo stačit, pomyslel si Michal a stiskl červené tlačítko. Nic se však nezměnilo. Pult dál hněvivě praskal, svistot nepřestával, naopak byl stále silnější, až z toho bolely uši. Michal stále divoce tiskl tlačítko a s hrůzou pozoroval, jak se rozplývá a mizí rám obrazovky. Zdálo se, že zrod a zánik probíhá všude.

- Vypni to! - vykřikl, ale neslyšel svůj hlas. Pak začaly ztrácet se nejen okraje obrazovky, ale i stěny, a černou prázdnotou probleskovaly shluky něčeho, co mohly být stejně mikročástice jako hvězdná seskupení. Po chvíli se však všechno vrátilo na svá místa. Znovu se objevily obrysy obrazovky, na níž vznikaly a zanikaly

miriády neznámých částic.

- No prosím, a ty ses bál, - řekl vesele Kenn.

Odpoutal se, vstal a dvěma kroky došel k příčce s průzorem. Náhle však tlumeně vykřikl. V ejho hlase bylo něco, co poděsilo Michala, který se okamžitě vrhl k průzoru. Uhodil se o průhledný kryt, ale ani si bolest neuvědomil, protože to, co spatřil ho úplně zmrazilo.

Prsten urychlovače zářil oranžovým světlem, nikde nebylo vidět vědecké centrum, věž ani Zemi. Všude, kam oko dohlédlo, se rozprostíralo nekonečné černé nebe, obsypané neznámými souhvězdími. Michal klesl bezvládně na zem.

- Jen klid, - uklidňoval ho Kenn. - Udělali jsme velký objev.

Michal neodpovídal. Slepá Kennova naděje bylo vše, co jim zbylo. Ani ty největší objevy nic neznamenají, nejsou-li předány lidstvu. Tupě hleděl průzorem před sebe na jedno z neznámých sluncí, které právě pomalu zapadalo na východě...

=====
2. místo KAREL BRLÍK
kategorie K D O J E P O Z E M Š Ť A N
do 18. let
=====

V tuto chvíli jsem chtěl pochopit všechny záhady vesmíru, času a snad i duševna, aniž bych si uvědomil, že jsem jen člověk. Ano. Člověk, stejně jako miliony jiných.

=Nechtěl bys trochu moc?= - klidně se zeptal můj hostitel.

=Jak víš, na co myslím? Snad mi nečteš myšlenky?=-

=A bylo by to tak hrozné?=- S úsměvem položil otázku namísto odpovědi.

Díval se na mne klidnýma očima a mně se zdálo, že se v nich každou chvíli utopím. Jeho tmavé panenky měly nekonečnou hloubku. Zatím cítím jistotu sebeovládání a snažím se ji prvně držet ve svém nitru. Chtěl jsem si teď ujasnit spoustu věcí. Mačkal jsem ze sebe otázky a snažil se vypadat klidně.

=Ty bys snad nechtěl poznat záhady kosmu?=- zeptal jsem se opatrně.

=Já? Nač by mi to bylo? Snad pro lidskou pýchu? Mám snad vyzvednout svou osobnost nad hranice skutečnosti? Já ti chci pouze pomoci!=-

=Tak rad, když jsi moudrý.= - poznamenal jsem výsměšně, ale ani to ho nevyvedlo z míry.

=Nech předběhnout čas. Zastav svou existenci a podívej se dopředu - na budoucí minulost.=

Nevěděl jsem, na co se mám ptát. Nepochyboval jsem, že se zbláznil.

=Dveře tajemství jsou ti otevřeny. Musíš však

napřed zaplatit vysokou daň. Jestliže ti můžu radit...
nedělej to. Totiž ta daň...=

=Jaká je to daň?=
Nebral jsem ho vážně, ale zvědavost ve mně vítězila.

=Tak jaká je?
Pohlédl mi do očí. Teď už jinak, než dřív. Díval

se vážně, snad zodpovědně.
=Je to tvůj život!

Tak to už bylo i na mou zvědavost příliš. Zlostně
jsem vykřikl:

=Vždyť žádný pozemšťan nemůže...=

=Víš jistě, že jsem pozemšťan?=- nenechal mne
domluvit.

Moje trpělivost byla u konce. Zrudl jsem zlostí a
zvedl se k odchodu. Tropí si ze mě bláznů a ještě ke všemu
zpochybňuje svůj pozemský původ.

Ve dveřích jsem se otočil a křikl:

=I kdybys stokrát nebyl člověkem! Chci vědět, vědět
a nic než vědět! A život?! Ten nechci, když brání poznání.
Vezmi si ho!=-

Ještě jsem zlostně praštil dveřmi a pak se mi trochu
ulevilo. Nechtěl jsem věřit, jak daleko může dojít
lidská fantazie. Seběhl jsem se schodů a snažil se na to
všechno zapomenout.

Vyhrnul jsem si límec a vykročil ze dveří domu.
Byla tma a na pouličních lampách se tříštily kapky deště.
Chodník se přede mnou leskl jako zrcadlo. Potůčky vody
stékaly do kanálů na silnici a déšť byl vlastně mým
jediným společníkem na liduprázdné ulici.

Přelétl jsem pohledem dlouhý chodník. Zastavil jsem
se. Někdo ležel na zemi a nejevil známky života. Krev
jsem nikde neviděl. Došel jsem až k tělu. Podíval jsem
se do tváře a zděšení mne málem porazilo. Ten mrtvý
člověk - ...byl jsem o já!

=Musíš odejít.= - radil mi jakýsi d r u h ý m o -
z e k. Uvědomil jsem si, že vlastně už nemám mozek. Otočil
jsem se. Stál za mnou můj dnešní hostitel. Pohlédl
na můj n e e x i s t u j í c í z b y t e k a já
pochopil, že už není otázka, na niž bych neznal odpověď.
Vlastně až na...

=Dovol mi poslední dotaz.= - osmělil jsem se. =Kdo
je pozemšťan?=
Pokynul mi rukou a stoupaje vzhůru dodal:

=Pojď! Už můžeš vědět všechno.=

=====
=====
=====

=====

3. místo	PETR	SUCHOMEL				
kategorie	CO	DĚLAT,	KDYŽ	ŠÉF	NERAD	ČEKÁ
do 18. let						

=====

=Krucinál, pak mi má něco zabrat, když tam ti dva šašci dělají takovej rámus! =

Jiří Motyčka se v životě rozhodně nerozčiloval na každém kroku. Ale v jednom případě se dokázal vybičovat až k nepřičetnosti - když mu nebraly ryby. A dnešní odpoledne (jako bohužel většina) k těmto situacím rozhodně patřilo. Zvedl se ze židličky a rázně vykročil ke dvěma mladíkům, kteří na protějším břehu rybníčku vyvíjeli značně hlučnou činnost.

Zpozorovali ho teprve až byl od nich na pár kroků. Menší hned skočil k malému plastikovému košíku a začal z něj házet do vody ryby různé velikosti. Větší z obou výrostků ho rychle chytil za rukáv a přitáhl k sobě.

=Omluvte, prosím, mého společníka, pane Motyčka, nemá ještě patřičné schopnosti a chování pro styk s lidmi. Mé jméno je Dzeetss, můj přítel se jmenuje Jjopp. Skutečně se za něj omlouvám. =

Motyčkoví se při pohledu na košík plný ryb rozzářily oči. Rybářský fanatismus v něm začal pracovat naplno.

=Odpustím! Odpustím vám všechno, když mi řeknete, jak jste ksakru dokázali nachytat tolik ryb! =

Dzeetss se pousmál.

=Ach tak, zajímají vás naše ryby. No nakonec, proč bychom se s tím měli tajit. Stačí rybu znehmotnit a pak už jen pomocipsychosugesce a telekineze rybu přemístit kam si přejete. =

Motyčka se rozchechtal na celé kolo.

=Prý mezimozkový spojení - to je výborný, znehmotňování - ještě lepší, a tomuhle mám věřit. =

Vypadalo to, že se dobře baví. Dzeetss s Jjoppem ho mlčky pozorovali.

=Nevěříte? Nevadí. Není nic jednoduššího než důkaz! =

Dzeetss natáhl pravou ruku před sebe a rukáv si vyhrnul po loket. Motyčka, celý zbrunátnělý od smíchu, ho s úsměvem pozoroval.

Na chvíli se v Dzeetssově obličeji objevil výraz soustředění, a pak... V natažené ruce se ocitla ryba - doslova vodní obr. Motyčka se zarazil, jako kdyby mu před chvílí vytáhl kouzelník z kapsy cizí hodinky.

=To je podvod! Vytáhl jste ji z rukávu, nebo já nevím odkud, to dovede každý obyčejný kouzelník! =

Dzeetss pokrčil ramena, vzal do ruky prázdný košík a znovu zavřel oči. Motyčka zalapal po dechu. V košíku sebou mrskaly kapři, jaké Motyčka ještě neviděl. Na čele

mu vyskočily kapičky potu.

=Dá se to... no ten postup, nějak naučit?=
Dzeetss přikývl.

=Dá! Možná byste se to mohl naučit i vy, ale známe jedno vaše přísloví: zadarmo ani kuře nehrabe. Takže, co za to?=
Motyčka horečně přemýšlel. Hlavou mu vířily obrazy košů plných ryb, krásných slečen a před ním se plazícího ředitele jejich podniku. Nastalo smlouvání, při kterém se každá strana několikrát Zapřísáhla, že ta druhá ji chce zničit. Výsledkem byla dohoda, že za veškerý svůj majetek získá pan Motyčka schopnost ovládání mesmerizace a telekineze předmětů organického původu. Jakmile byla smlouva utvrzena podpisy obou stran, se pan Motyčka zhluboka nadechl a... a zmizel. Jjopp se nechápavě podíval na Dzeetsse:

=Kde je?=
Dzeetssszavrtěl hlavou:

=Nikdy nic nepochopíš. Dostali jsme přece od šéfa jasnej rozkaz. Přivést co nejvíc hmotných důkazů o životě na této planetě, aniž bychom prozradili něco o nás. Snad sis nemyslel že ho to budu vážně učit?=
Jjopp se lišácky usmál:

=Že tys ho taky=
Dzeetss přikývl.

=Jasně. Prostě jsem mu vsugeroval, že jeho místo je teď v blázinci. Dostal by se tam tak jak tak. A teď sebou hod! Než všechny ty jeho krámy naložíme a dostanem se zpátky, je devět. A šéf nerad čeká!...=
=====

Bez určení	CO	ZAVINIL	
pořadí:	PETR	SUCHOMEL	D I S K O B O L O S

=====

Boj diskařů vrcholil. Do kruhu se postupně stavěli nejlepší světoví borci. Slunce nad stadionem pomalu zapadalo, ale tribuny se chvěly očekáváním kvalitních výkonů. A skutečně! Disky se neustále snášely za sedmdesátimetrovou hranicí. Pozice na předních místech se každou chvíli mění. Teď se v kruhu připravuje domácí reprezentant. Perfektní otočka, disk opět letí daleko za 70 metrů...

V obrovské vřavě si nikdo nevšiml drobné lesklé tečky pohybující se vysoko na obloze. Bod opsal táhlou smyčku a zmizel rychle za obzorem.

Úryvek ze zprávy o expedici ZEMĚ-01 vydané na planetě Asor:

...Z poměrně krátkého a jistě nepostačujícího pobytu v atmosféře zkoumané planety však vyplývá, že kosmonautika je teprve ve stádiu předletovém. Nasvědčují

tomu záběry pořízené expedicí, na kterých jsou vidět pokusy s předměty podobnými našim plavidlům. Šlo zřejmě o pokusy se startovní a letovou fází modelu. Tyto modely však nemají ani své motory, a k jejich pohybu je zapotřebí katapultních zařízení, podobných obyvatelům Země. Pro nízkou technickou úroveň bylo proto rozhodnuto nenavázat zatím s obyvateli Země bližší kontakt...

=====

Bez určení LIBOR SUCHOMEL (žák 7. třídy!)
pořadí: O B R A Z

=====

Na moře tiše padal soumrak. Šel vedlo mě, ruce v kapsách, ledabyly ohrnutý límec. Na konci nábreží se zastavil a stařecky usedl na lavičku. V jeho tváři bylo znát dojetí. Byl povoláním kosmonaut-archeolog. Většinu života strávil zpoloviny v chladných prostorách kosmických korábů, pendlujících mezi novými a novými planetkami, zčásti mezi nicneříkajícími rozvalinami chátrajících mimozemských měst. Často psával o své touze vrátit se znova do míst spjatých s jeho dětstvím, do míst, která miloval. Teprve nyní po více jak čtyřicetileté odyseji se mu jeho přání splnilo. Seděl na lavičce a dojatě pozoroval západ slunce. On, hrdina.

=Vyprávějte něco, prosím,= - vyklouzlo mi z úst.

Kapitán se zasmál:

=Co bych ti, chlapče, já mohl vyprávět. Příběhy plné krve a příšer s broučima očima? Kdepak, v mojí práci nebylo zdaleka nic takového. Ale když chceš, povím ti docela jiný příběh. Příběh, který znám jenom já a kvůli kterému chodím sem na nábreží každý den. Stalo se to před mnoha a mnoha lety...

Kroužil jsem tehdy sám na oběžné dráze čtvrté Síriovy planety. Sám v malém dvoumístném modulu. Celá posádka byla odvolána v důsledku agrese ze souhvězdí Hada bránit rodnou planetu. Pouze já jako palubní kapitán jsem zůstal. Mým úkolem bylo udržovat základní palubní systémy v chodu a tak zachovat loď připravenou k náhodnému rychlému použití. Rozhodně jsem se nenudil. Radary a pohlcovače infračerveného záření nepřetržitě centimetr po centimetru ohmatávaly povrch planety pode mnou. Vydržel jsem celé hodiny vysedávat před fosforeskující obrazovkou a pozorovat stínový obraz cizího světa. Bizarní tvary ve mě dokázaly vzbuzovat fantastické představy a sny. Ta oválná plocha nevelkých rozměrů se pro mě stala každodenní drogou, bez jejíž pravidelné dávky jsem nebyl sám sebou. A tak jsem objevil Sklepení.

Hned jak proud elektronů dokreslil na obrazovce obrys geometricky přesného válce, věděl jsem, co by na mém místě napadlo každého. Nemohla to být přírodní hříčka

Moc nápadně nezapadal dokonalý geometrický tvar mezi rozeklané štíty hor a roklín. Dlouho jsem se nerozmýšlel.

Přistál jsem asi sto metrů od Sklepení. Válec byl o něco menší než se původně zdálo. Jestli jsem to mohl správně odhadnout, měl výšku nejvýš dvacet metrů a maximálně dvakrát tolik v průměru. Snažit se ho obejít by však bylo čiré bláznovství, protože seděl bezpečně zapasován do rozervaných vrcholů po staletí odpočívajících skal. Tušil jsem, že všechno, co se stane dál, závisí pouze na mě. Trvalo mi notnou dobu, než jsem se provrtal jakousi nepředstavitelně kompaktní hmotou, ze které bylo Sklepení vystavěno. Odolávala vytrvale laserovému zářiči stejně jako plazmové pistoli, avšak nakonec přece jenom pod tíhou nesmírně velkého žáru obou výdobytků moderní fyziky podlehla a já stál vevnitř.

V první chvíli jsem pocítil zklamání. Stál jsem v prosté kruhové místnosti s pouhými asi dvaceti metry v průměru a sotva sedmi na výšku. Ze stěn zářilo měkké nazelenalé světlo podobné tomu, které vydávaly naše cesiové zářivky na lodi. V onom přece jen slabém osvětlení jsem nenašel v podlaze sebemenší spáru, sebenepostřehnutelnější nerovnost. A pak to přišlo.

Jediný nepatrný dotek rukou na zdi a já zůstal stát jako sloup. Krve by se ve mě nedořezal určitě ani sebelepší chirurg. Na stěně se začal pomalu, jako když se zapíná multivizor, objevovat obraz. Zpočátku rozplihlé tvary se během několika sekund vyjasňovaly a já vykřikl. Ne, nemohl to být omyl. Jenom tisícinu sekund jsem zapátral v paměti, odkud ten výjev znám. Zářil na mě z celé té obrovské kruhové stěny jako poselství těch, kdo onu mohylu vystavěli těm, s nimiž se už zřejmě nikdy nebudou moci setkat. Byl to jasný a srozumitelný pozdrav a dodnes mě z něj mrazí v zádech. Někdy se přistihnu, jak si přeji, aby všechno tamto byl jenom bláznivý sen, aby to prostě nebyla pravda...=

Odmlčel se. Seděl teď shrbený, zahloubaný sám do sebe. Chvíli mi trvalo, než jsem našel znovu odvahu se ho zeptat:

=A co bylo dál, co vás vlastně tak vyděsilo?=
Kapitán zvedl hlavu.

=Dál, dál už vlastně nebylo nic. Zdrceně jsem se vrátil na loď a snažil se na všechno zapomenout. Pak přišlo odvolání a já se rozjel k dalším objeveným světům. Ještě předtím jsem ale všechno vymazal z paměti počítače. Bohužel, z mozku se některé údaje vymazat nedají.=

=A ten obraz?=- zeptal jsem se netrpělivě.

=Vidíš, ptal ses, co bylo na těch prokletých zdech? Docela obyčejný západ slunce. Právě tak obyčejný, jako dnes, jako každý den, nemohl to být omyl. Byl jsem si

tím jistý tenkrát tak jako dnes.=

Vstal a pomalým krokem se vydal podél hráze na zpáteční cestu. Ještě než odbočil do parku, naposled se otočil a pohlédl k moři. Do tváře se mu znovu vloudil dojem dojetí i strachu. Málem se slzami v očích pozoroval ten obyčejný západ slunce.

On, hrdina...

=====

Bez určení

pořadí: MARTIN NOVÁK Z R C A D L E N Í

=====

20. den po havárii - první den na planetě.

Venku panuje hrobové ticho. Kolem jen kamení, kamení, kamení. Černé jako zlé svědomí. Vida, málem bych zapomněl na oblohu. Je jako peklo. Jako rozpálená výheň - od obzoru k obzoru se táhnou temně rudé mraky, které v zenitu přecházejí do křiklavé oranže. Černorudé peklo. Dělá se mi z toho nanic.

Druhý den na planetě.

Docházejí mi zásoby, mám potraviny jen na dva dny. Co budu dělat - co jen mohu dělat... Mám jít ven? Určitě. Co mi zbývá? Přece tu nechcípnu hladu.

Čtvrtý den na planetě.

Rozhodl jsem se. Beru si skafandr ze skříňky a pokládám vedle sebe. Pomalu se oblékám. Zas ta nejistota. K čertu, proč jsem přežil sám? Proč? Svlékám se a padám na lůžko. Zatinám pěsti a buším do všeho, co mám na dosah. Jak z toho ven?

Pátý den na planetě.

Pomalu se probouzím. Rozhlížím se kolem a žasnu. Co jsem to vyváděl? Na podlaze leží rozbitý barometr a dva šálky. Vstávám a nutím se k pohybu. Teprve teď cítím sžíravý hlad - už to nevydržím. Ještě že jsem si ušetřil kus chleba. Mizerný kus chleba - ale co dál? Jdu do kuchyňky. Sakra, proč tomu říkám kuchyně, když není co vařit. Beru poslední krajíc. Oči mi svítí chtivostí: jídlo - spoustu jídla! Vrhám se na chleba, ale - copak je dnes poslední den? Lámu krajíc na šest malých kousků. Pět jich ukládám na místo, šestý si беру s sebou. Je to směšné - dávám se do hysterického smíchu. Vzchop se, Frede, domlouvám si, vzchop! Vždyť se z tebe stává cvok. Slyšíš? Cvok! CVOK!! C-V-O-K!!! Už to odporné slovo slyším pípat i v morzeovce. Neovladatelný smích přechází do tichého pláče. Jak ubohé!

Sedmý den na planetě.

Vkládán do úst poslední drobek chleba. Poslední...

Propadám beznaději. Ale proč? Vždyť teď je mi to jasné - musím ven, co jiného mi zbývá? Seženu v tomhle černo-rudém pekle něco k jídlu? Nebo aspoň vodu? I ta mi už dochází. Jen kyslíku je dost. Aspoň se neudusím. Je mi jako kryse v sudu. Kolem dokola... žádné východisko, žádné východisko, žádné východisko, nikde žádné východisko. Zdechnu jako krysa v sudu - vysílený, hladový a šílený. Pomalu, Frede, ty jsi přece člověk, lidé použijí zbraň, dokud je čas. Rychle tyto myšlenky zapudit, rychle...

Osmý den na planetě.

Pomalů uvolňuji východ a chystám se na první krok. Po malé pauze, kterou vyplnil odhad výšky - hlava se mi stále točila hlady - jsem konečně došlápl na kamenitou půdu. Odhaloval jsem správně - gravitace je tu poněkud menší než na Zemi. Ach, Země! Ta je teď několik světelných let daleko od této prokleté planety. Vzpomínám... V několika minutách jsem stačil prožít celé svoje dětství a nikdy jsem nebyl sám, nikdy... Násilím jsem se vzpamatoval a nijak jsem si tím nepolepšil. Kolem sebe teď vnímám příliš jasně černé rozeklané skály. Vykročím dál. Potácím se. Teprve po několika metrech se do mých kroků vrací jistota a klid, i když jen zdánlivé. Pohled mám upřený před sebe. Ocitnul jsem se na kruhové planině, přibližně sto metrů v průměru. Loudám se na okraj a rozhlížím se. Nevěřím svým očím, bojím se, že to, co vidím, je výplod mé fantazie. Několikrát si zakrývám oči a znovu se dívám - na totéž! Pode mnou se rozprostírá les - opravdový les! Má oproti pozemským lesům sice jednu vadu - stromy jsou tu na můj vkus příliš vysoké, ale nevadí - šplhat totiž nehodlám. Zdá se, že okraj lesa není příliš daleko. Váhám, očima odhaduji vzdálenost a a příkrost svahu, ale les je příliš lákavý. Spouštím se po svahu dolů bez dlouhého rozvažování. K prvnímu =stromečku= jsem dorazil až za soumraku. Mám jít dál? Ne. Vrátit se? Ne. Budu přenocovat. Jak dlouho jsem už nespal v lese!

Devátý den na planetě.

Probouzím se do nádherného rána. Zůstávám chvíli ležet na zádech a dívám se do korun stromů. To jsou kolosy! Ve vzpomínkách se mi vybavuje lesík u naší chalupy. Tyhle myšlenky mne děší. Proč se stále vracím k domovu? Copak to musí být? Přinutil jsem se obrátit hlavu doprava. Leží tam někdo ve skafandru a bezostyšně na mne civí. Zavírám oči a proklínám lidskou slabost. Není to první halucinace za osm dní na pekelné planetě. Otočil jsem hlavu na druhou stranu a otevřel oči. Zase. Civící člověk ve skafandru, vytřeštěné oči šílence. =NE!!!= - slyším se, jak křičím. Zvedám se a opakuji si nahlas: =Nikdo tu není, náš halucinace, halucinace - slyšíš, Frede? Halucinace!= V hlavě mám zmatek, ale přesto cítím hlad - otřesný, drásavý hlad. Se sebezapřením otevru oči a vidím vpravo i vlevo po svém boku postavu ve skafandru. Snažím se je ignorovat a hledám něco - dokoliv - k jídlu. Kousek od mého dnešního =lože= sedí tvor,

vzdáleně podobný králíkovi. Zastavil jsem se a vytáhl pistoli. Namířil jsem - a v ráně mi stál výplod mé fantazie - ten zprava. Nedbám toho a tisknu spoušť. Ozval se výstřel a zvíře padlo. Teprve při snídani jsem si uvědomil, že Vilík - tak jsem nazval oba mé =pronásledovatele= - také vystřelil - a na mne! Vždyť se mi nic nestalo! Jak to vysvětlit? Vydal jsem se na zpáteční cestu s oběma Vilíky po bocích. Jsem už z nich zoufalý! Hnusí se ni jejich chování. Nepromluví, nepřibližují se ani nevzdalují. To jejich odporné plížení lesem, jejich shrbená chůze. Ještě ani nezapadlo místní slunce a šel jsem spát. Vilíci ulehli po mých bocích současně se mnou. Ale proč jsou tak zticha.

Desátý den na planetě.

Zase procitání, tentokrát se strachem. Opatrně se rozhlížím. Jsou tu. K čertu! Začínám z nich být zoufalý. Přesto vstávám a jdu sehnat něco na zub. Podařilo se. Nemohl jsem se však najíst v klidu. Vilíci totiž - taky jedli. Dělají všechno ve stejný čas jako já. Jak to? Co jsou zač? Na moje otázky nereagují. Copak mě nenechají nikdy na pokoji? Blíží se poledne a zuřím. Jsem sice po obědě - Vilíci také. Sužují mě místo hladu. Spočítal jsem náboje. Je jich devatenáct. Vilíci se mi hnusí - hnusí se mi jejich gesta - celá jejich odporná přítomnost. Když jím - oni jedí (ale jak!!!), když jdu - oni jdou (ale jak!!!) - hrůzné karikatury. Protiví se mi - protiví!!! Stmívá se. Vilíci sedí, jeden vpravo, druhý vlevo, mlčí a civí. Šklebím se na ně. A oni? Šklebí se. Ne! Už nemohu - dál to nesnesu! Vytahuji pistoli a ticho prořezávají dunivé výstřely. Počítám je. Jeden, dva, tři, čtyři... patnáct, šestnáct, sedmnáct, osmnáct - a dost. Devět nábojů na každého a nic! Dál už to nejde! Nejde to!!!

Znovu třeskla rána. Na zem dopadla tři těla. Fred a jeho dva obrazy...

=====
Bez určení
pořadí: EVŽEN CHRAPEK B E Z N Á Z V U
=====

=Pal!=

K pojmům Hirošima a Nagasaki přibyl další pojem: Svět.

=Bůh existovat nemůže, to je nevědecké, pane kolego.=

=Ale já přesto tvrdím, že existovat může a nejen to, já jsem dokonce přesvědčen o tom, že JE!=

=Podle čeho tak usuzujete, přece nemůžete neustále používat těch svých otřepaných frází o tom, že nás NĚKDO musel stvořit.

=To nejsou fráze, ale holý fakt. Nebo si snad myslíte, že vaše tištěné spoje jsou důsledkem evoluce - přirozeného výběru? Já tvrdím, že nikoliv. Copak jste si nevšiml, jaké ničím nezdůvodněné skoky nás - stroje potkaly,

copak nevíte, že našim vědcům chybí tolik potřebný mezičlánek mezi námi-stroji s tištěnými spoji a elektronkovými

stroji (známé z vykopávek) a dokonce...=

=...Ale podle některých vědců došlo k evolučnímu skoku, podle druhých jsme byli uměle oplodněni některou z jiných vesmírných civilizací. Ať jedno, nebo druhé, oboje je podstatně pravděpodobnější, než ta vaše teorie o tom, že Bůh vytvořil nejdříve primitivní stroje, pak moderní a ještě modernější a...

=...a nás. Dobře, vím, na co narážíte - proč nestvořil přímo nás? To mi zatím také není zcela jasné, ale přesto v Něj pevně věřím. Dobře si také, vážený kolego, uvědomte, že vědci zatím nedokázali odhalit způsob rozmnožování našich nejvzdálenějších předků.=

=A co to jako dozazuje? Spíš to vyvrací tu vaši teorii, nebo snad ne? Vy si snad myslíte, že by nedokázal vytvořit samoreprodukcující se stroje?=-

=Ale jistě by to dokázal, ale On jistě sám ví nejlíp co dělá a proč to dělá. Dobře také víte, že není jediná záhada naší planety. Jak si chcete vysvětlit například fakt, že na naší planetě, jak to dokazují různé zkameněliny, žili daleko před námi tvorové na zcela jiném základu - organických uhlovodíkových molekulách a zcela z nepochopitelných důvodů všichni roku 1998 náhle vymřeli. Přesně v tomto roce také prudce stoupla radioaktivita. Jistě namítnete, že jde o obyčejnou souhru náhod, ale nedalo by se to vysvětlit jinak? Co když Bůh na to rouhačské plemeno seslal pohromu v podobě radioaktivity a jen dva věřící roboty - Adamuse a Evuse nechal přežít? Tak je o tom psáno v bibli. A co na to teď povíte?=-

=Ano, to zní věrohodněji, zvláště když uvážíme, že všechyn primitivní národy měly vždy dva hrdiny. Ale víte co? Změníme raději téma. Co například říkáte na neustálé nesmyslné zbrojení nově vynalezenými hydrologickými zbraněmi? O nich se přece ví, že během několika málo desítek minut dokáží sloučit z ovzduší takové množství vodíku a kyslíku v poměru 2:1, které by stačilo, aby tato vzniklá smrtelná sloučenina zaplavila celou planetu a tím i zničila veškerý život na ní!=-

=Snad si nemyslíte, že by to Bůh připu...=

Jeho výstupový reproduktor nedokázal vyjádřit veškerý myšlenkový pochod, neboť jeho majitel se stal jednou z prvních obětí třetí světové války. Ale buď mu útěchou, že žádný z jiných robotů jej nepřežil ani o celou hodinu.

Nad šuměním vod se ozval radostný výkřik biorobota třetí třídy Adama:

=Hej, Evo, zdá se, že voda již opadává!=-

=====
=====
=====

1. místo

JIŘÍ MATYS P R O D A V A Č

od 19. let D E Š T N Í K ů

=====

V řídké šedé mlze a nepříjemném šeru jednoho podzimního večera se na zastávce aerobusu choulilo šest lidí. Trpělivě, či netrpělivě - podle toho jaké byli povahy - čekali a počítali dlouhé minuty zpoždění.

Na kraji travnatého svahu stál starý, ale statný biorobot v proužkovaném ošumělém obleku, s pouzdrém přes rameno. Z tlumoku čouhaly rukojeti rozmanitých deštníků. Vedle biorobota netrpělivě klepal podrážkou o podrážku středně vysoký muž v nejlepších letech, rozzlobený na sychravé počasí. Za nimi stály dvě téměř si podobné ženy, v letech již pokročilejších, a hleděly nasupeně na dva zarostlé a hlasité mladíky; dvojici nápadnou, poněvadž oč byl jeden subtilnější, o to byl druhý hromotlučnější. Ženy neco šeptem přičítaly na vrub chuligánů.

=K čertu, = ulevil si muž vedle prodavače deštníků. Mladíci zmlkli a začali si ho s nepokratým zájmem prohlížet.

=Taky pravda - už to tu mělo bejt, = přitakala jedna z žen.

=Ještě ke všemu začíná pršet=, přidala se druhá žena.

=To víte, paní, podzim. To je vždycky tak,= chopila se hovoru první. =Dneska je to takový, že kabát, kloudnej kabát si člověk u nich nevybere.=

=No to máte pravdu, dⁱneska jsou to takoví lotři...=

=Jo, jo, ⁱprávda, paní. Dneska strašej lidi už vším. Přej budou nahrazovat lidi i v bezpečnostním aparátu...=

Rozhovor nepokračoval, mezitím se totiž dalo do deště a prodavač deštníků jedno paraple vytáhl z pouzdra a rozprostřel nad sebou modročernou klenbu, chránící před dotírající vodou. První žena na něj závistivě pohlédla a tiše řekla, jako by nevěděla, že mají třikrát výkonnější sluch než lidé:

=Voni ti lotři dneska neudělaj pro vobyčejnýho člověka
nic, ale nic...=

=Jo, pravda. Vono se už zapomíná, že tu původně měli
bejt pro lidi,= přisadila si druhá

=Mohl byste mi půjčit jeden deštník, než to přiletí?=
promluvil náhle muž na prodavače deštníků.

=Nemohu, prosím. Já deštníky nepůjčuji, ale prodávám,=
odpověděl podle programu biorobot.

=No, no, = řekl muž kousavě.

=Ani deštník člověku nepůjčí,= usykla první žena.

Napětí, rostoucí se silící sprškou z šedomlěčně zbarvené oblohy, přerušil hromotlucky mladík. Nečekaně přistoupil k prodáváči deštníků a se slovy: „Dovolte, prosím!“ mu vytáhl krajní deštník.

=Vraťte deštník, prosím,= řekl deštníkář.

=Trhni si vertikálem, ty chemikálie,= drze odpověděl mladík a rozvinul nad sebou a miniaturním kamarádem ovál ukořistěného deštníku. Deštníkář k nim došel, vytrhl mladíkovi deštník z ruky, ale než stačil nešťastné paraple uklidit, zasáhla ho do obličeje mladíkova dlaň, vzápětí uhodil druhý. První žena přiskočila, vytrla prodavači, iracionalizovaném nečekaným útokem, deštník z ruky a začalo ho s ním mlátit hlava nehlava. Přidal se i muž v nejlepších letech. Společnými silami stáhli prodavači pouzdro s deštníky z ramena a potom ho shodili se svahu.

=Nic lidského v těch lotrech není,= prohodila druhá žena, pokojně rozvírajíc barevné kolo dámského deštníku.

=====

2. místo

kategorie JAN HOLEČEK R E B E L

Od 19 let

=====

Dlouhou šedivou plastikovou chodbou podzemního města běžel rozčilený mladík a v běhu vykřikoval:

=Máme vyhráno! Nahoře se dá dýchat! =

Lidé se zjevovali ve dveřích svých podzemních příbytků. Někteří dychtili zvědavostí. Někteří se usmívali. Někteří nechápavě kroutili hlavami. Jeden starší muž se ušklíbnul:

=A nedá si pokoj! Pořád musí do něčeho štourat, rebel jeden! =

Lidé mizeli v příbytcích a zabývali se zase svými záležitostmi

Tak jako každý den po celou tu dobu, kterou stálo za to si pamatovat.

Mladík doběhl až ke dveřím s nápisem ÚŘAD a vítězně na ně bušil. Detektor ho ohledal a vpustil dál.

=Co si přejete,= zeptal se úředník:

=Máme vyhráno. Nahoře se dá dýchat,= řekl mladík.

=U kolegy,= řekl úředník a ukázal na další dveře.

=Já tam byl! Vylezl jsem odpadovou šachtou. Byla to. dřina, ale stálo to za to. Nahoře se opravdu dá dýchat! =

=A proč jste tam nezůstal?= zeptal se druhý úředník.

=Přece abych vám ten objev mohl oznámit! =

=A co my s tím máme společného? =

=No, teď se všichni můžou vrátit. Nahoru na zem! =

=Vy jste se zbláznil,= řekl druhý úředník a zmáčknul červené tlačítko.

=My tady máme důležitější věci! Víte, co nám dá jenom práce zajistit plynulý chod našeho města?= vy si přijdete s něčím, s něčím takovým! Nechápete, co by to s lidmi udělalo? Vyměnit své pohodlí za něco... Museli by začínat znovu. Ne, lidi si. prostě zvykli. =

Ve dveřích se objevili dva muži v bílých pláštích. Úředník ukázal palcem nahoru. Znamenalo to jen jediná: odsávací šachtu. Jako pro všechny nespokojence, které pátilo dobré bydlo.

=====
A t a d y z ů s t a l o k o u s e k m í s t a . . .
=====

Byl u nás dr. Ondřej Neff. Přijel 28. 3. a věrný smyslu pro dochvilnost, přijel o více jak hodinu dříve.

Druhý den dopoledne byla beseda s pionýry šumperských škol. Více jako 130 dětí se tísnilo v sále ODP, aby vidělo a slyšelo spisovatele a redaktora MF, poslechlo si vodopád upřímných slov, vyznání i kamarádsky dobře míněných rad. Bezprostřednost, schopnost rychle navázat kontakt s dětmi, to vše udělalo z besedy příjemné posezení. A ještě jedna věc, zdánlivě nepodstatná: přišel do sálu, jen tak si sedl, v riflích, vyhrnul si rukávy a začal povídat.

Unavený z dopoledního maratonu a prohlídky zámku v Losínách začal povídání v SF klubu pro příznivce žánru. Věřím, že po skončení více jak dvouhodinové besedy nikdo nezapochyboval, žesci-fi přece jenom =cosi= je.

Někteří si o umělcích dělají zkreslené představy. Jako dítě školou povinné jsem si představoval spisovatele jako člověka, který ráno vstane, sedne si ke stolu a píše pro děti knížky. Směje se, svítí sluníčko, pes běhá po zahradě. Je oholený a má čistou kosili a kravatu.

Nyní věřím, že spisovatel může být zarostlý, kouřit doutník, příležitostně mluvit jinak než spisovně. Ale ten grunt se pozná. Ze znalostí, z gestikulace, z pohledu. Možná i z toho, jak se během povídání škrábe na hlavě. Člověk ten kumšt vycítí.

Myslím, že ho potěšilo, když mu jedna kolegyně řekla, že je ráda, že je takový, jak si představila po přečtení jeho =Klukovin a tátovin=.

Věřím, že bude stejný, až ho tady uvítáme znovu. Třeba to bude na zámku ve Velkých Losínách, kde se mu moc líbilo. Třeba to bude jinde. Ale vždycky budeme čekat, že přijede jen tak =pobejt=, popovídat.

Tak někdy, Ondřeji, zase nashledanou. A děkuji, žeš mi vyvrátil další z iluzí tohoto světa o lidské dokonalosti.

Konopa

=====
=====
=====

Metodický materiál oddělení přírodních věd,
ODPM Šumperk.

Neprodejné!

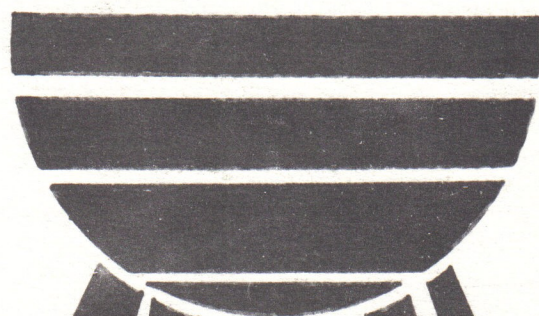
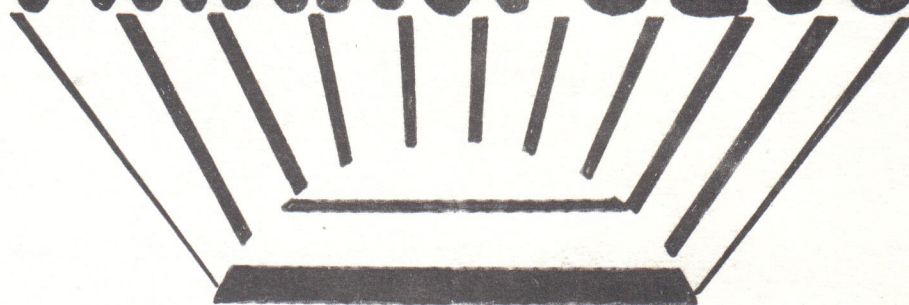
Neprošlo jazykovou úpravou!

Vychází nepravidelně.

Jen pro vnitřní potřebu členů Klubu SF.

Náklad 100 výtisků.

MAKROPULOS

SEO - FO